

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. godina. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund) i nije obavezujući za Sud. Više informacija može se pronaći u punoj izjavi o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informator o sudskoj praksi Suda br. 144

avgust-septembar 2011.godine

Bah protiv Ujedinjenog Kraljevstva - 56328/07

Presuda od 27.9.2011.godine [Četvrto odjeljenje]

Član 14

Diskriminacija

Odbijanje da se prilikom utvrđivanja prioriteta u pogledu prava na socijalno stanovanje uzme u obzir maloljetnik koji je predmet imigracione kontrole: *nije utvrđena povreda*

Činjenice – Podnositeljki predstavke, državljanki Sijera Leonea, odobrena je 2005. godine trajna dozvola boravka u Ujedinjenom Kraljevstvu. Nakon toga, njenom maloljetnom sinu je dozvoljeno da joj se pridruži pod uslovom da ne traži pomoć iz javnih sredstava. Ubrzo po njegovom dolasku, ona se obratila lokalnim vlastima za pomoć u pronalaženju smještaja nakon što ju je privatni stanodavac obavijestio da njen sin ne može ostati u sobi koju je iznajmljivala. Lokalna vlast pristala je da pomogne, ali pošto je njen sin bio predmet imigracione kontrole, odbili su da joj dodijele prioritet na koji bi obično imala pravo po osnovu svog statusa beskućnika sa maloljetnim djetetom, koji se bez svoje krivice našao u datoj situaciji*. Lokalna vlast joj je, međutim, pomogla da pronade smještaj u privatnom sektoru izvan gradske opštine, a nekih sedamnaest mjeseci kasnije obezbijedila joj je socijalno stanovanje u gradskoj opštini. Ni ona ni njen sin nisu bili bez smještaja ni u jednom trenutku. U svojoj predstavci Evropskom sudu podnositeljka predstavke žalila se da je odbijanje da joj se dodijeli prioritet bilo diskriminatorско.

Pravo – Član 14 u vezi sa članom 8: Sporno zakonodavstvo očigledno je uticalo na dom i porodični život podnositeljke predstavke i njenog sina, jer je uticalo na to da li ispunjavaju uslove za dobijanje pomoći u pronalaženju smještaja, kada je postojala opasnost da postanu beskućnici. Činjenice ovog predmeta stoga su pripadale području primjene člana 8 i mogao se primijeniti i član 14.

Sinu podnositeljke predstavke odobren je ulazak u Ujedinjeno Kraljevstvo pod izričitim uslovom da ne traži pomoć iz javnih sredstava. Stoga je različiti tretman podnositeljke predstavke po stambenom zakonodavstvu proistekao iz uslovljenog imigracionog statusa njenog sina, a ne njegovog nacionalnog porijekla. Činjenica da je imigracioni status dodijeljen zakonom, a nije urođen pojedincu, ne sprječava da se u smislu člana 14 smatra "drugim statusom". Međutim, imajući u vidu element izbora vezan za imigracioni status, opravdanje koje je potrebno za

različit tretman po tom osnovu nije imalo težinu kao u slučaju razlikovanja zasnovanog na urođenim ili nepromjenljivim ličnim karakteristikama, kao što su pol ili rasa. Isto tako, s obzirom na to da je predmet slučaja – obezbjeđivanje stanovanja onima koji su u stanju potrebe – bio pretežno društveno-ekonomske prirode, polje slobodne procjene pruženo Vladi bilo je relativno široko.

Bilo je legitimno da se utvrde kriterijumi za dodjeljivanje ograničenih resursa kao što je socijalno stanovanje, pod uslovom da takvi kriterijumi nisu proizvoljni ili diskriminatorni. Nije bilo ničeg proizvoljnog u odbijanju statusa prioritetne potrebe podnositeljke predstavke. Dovodjenjem sina u Ujedinjeno Kraljevstvo, potpuno svjesna uslova njegove dozvole za ulazak, ona se djelotvorno saglasila da ne traži pomoć iz javnih sredstava u svrhu njegovog izdržavanja. Opravdano je bilo napraviti razliku između onih čiji je status prioritetne potrebe zavisio od lica koje je u Ujedinjenom Kraljevstvu boravilo nezakonito ili pod uslovom da ne traži pomoć iz javnih sredstava, i onih kod kojih to nije slučaj. Zakonodavstvo je težilo legitimnom cilju, naime pravičnoj raspodjeli ograničenih resursa različitim kategorijama tražilaca.

Ne potcijenjujući zabrinutosti koja je sigurno mučila podnositeljku predstavke zbog opasnosti da će postati beskućnik, Sud je istakao da ona u stvari nikada nije bila bez smještaja i da su postojale druge zakonske obaveze kojima bi se zahtijevalo da lokalna vlast pomogne njoj i njenom sinu da se kojim slučajem opasnost beskućništvom ostvarila. U ovom slučaju, ona je bila tretirana na skoro isti način kao što bi bila da joj je utvrđena prioritetna potreba: lokalna vlast joj je pomogla da pronađe zakup u privatnom sektoru u drugoj gradskoj opštini (zbog nedostatka smještaja u njenoj gradskoj opštini) i ponudila joj socijalno stanovanje u gradskoj opštini u roku od sedamnaest mjeseci. Različit tretman čiji je predmet bila podnositeljka predstavke stoga je bio razumno i objektivno opravdan.

Zaključak: nije utvrđena povreda (jednoglasno).

* Član 9 stav 2 Zakona o azilu i imigraciji iz 1996. godine, koji je bio na snazi u datom periodu, predviđao je da se lica koja su predmet imigracione kontrole ne uzimaju u obzir prilikom utvrđivanja da li drugo lice ima prioritetnu potrebu za smještajem.

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Sekretarijata ne obavezuje Sud.

[Informatori o sudskoj praksi](#)

© Savjet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. godina.

Zvanični jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod urađen je uz pomoć Fonda za ljudska prava Savjeta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On nije obavezujući za Sud i Sud ne preuzima odgovornost za njegov kvalitet. Prevod se može preuzeti sa baze podataka o sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili sa bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud dostavio. Prevod se može reprodukovati za nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede puni naziv predmeta, sa gore navedenom izjavom o autorskim pravima i pominjanjem Fonda za ljudska prava. Ukoliko je namjera da se bilo koji dio ovog prevoda upotrijebi za komercijalne svrhe, molimo vas da se obratite na adresu publishing@echr.coe.int

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any

responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int